

Architektka KAMILA DOUDĚROVÁ Léčím duše pomocí barev

Léta spolupracovala s televizním pořadem Jak se staví sen, i díky němu si založila s kamarádkami vlastní studio a jako architektka se zaměřila hlavně na interiér. Mezi další osudové náhody, které ji nasměrovaly na její profesní cestě, počítá Kamila Douďerová studijní pobyt ve Francii. Proč ho považuje za velký životní milník a jaké projekty ji nejvíce těší?

Eva Vejdelková

Nepřilíš nápadný řadový dům s obchodem v přízemí skrývá v patře útulný byt, kterému vládne uvolněná atmosféra. Jedná se o stěnu rozlehlého obyvatelského prostoru se otevřenou vzdušnou krytou terasou. „Je to pohled na zahrádku a střechy sousedních domů. Architektka Kamila Douďerová mě na ní usadí ke stolu a přitom se loučí s ko-

legyní ze svého studia Kamidesign. Ještě před chvílí tady s ní dojednávala podrobnosti k poslední zakázce.

Než si přisedne, preventivně posune dřevěné slunolamy stínící terasu. „Je to ještě příjemné, ale brzy sem začne pražit,“ podotkne. Zatímco se tu s kolegyní soustředily na projekt, odpolední

slunce urazilo na obloze kus cesty a navzdory příjemnému vánku dokáže během pozdního babího léta ještě pěkně pálit.

Barvy moře

Dům po babičce přestavěla Kamila Douďerová pro svoji početnou rodinu te-

prve nedávno. V moderně rozvrženém interiéru návštěvník však prakticky všude potkává stopy původního stavu: starožitnou vitrínu, část odhalené cihlové zdi, stolek... Tu a tam mezi nimi zasvítí tyrkysová barva.

„Máme tady historizující kousky z kořenového dřeva, které jsem chtěla nechat vyniknout. Jsou autentické a mají pro nás citovou hodnotu, takže tu samozřejmě musely mít své místo. Kdyby to ale byla kompletní novostavba, těch tyrkysových prvků by tu bylo myslím mnohem víc,“ připouští s úsměvem štihlounká blondýnka. Jak moc má právě tuto barvu v oblíbené, prozrazují i její drobné šperky.

„Je to barva moře, které mám moc ráda, a řekla bych, že jsem si ji oblíbila už během svého pobytu ve Francii,“ zmíní, když se zeptám, co ji k tyrkysové tolik přitahuje. Vzápětí se dozvíme, že relativně krátce, ale intenzivně prožité období ve Francii pro ni představuje životní zlom. Teprve na prestižní architektonické fakultě v Nantes, kam se ještě jako studentka pražské ČVUT dostala díky programu Erasmus, si totiž konečně připustila, že může být architektkou, přestože nemá na rozdíl od svých pražských kolegů v oblíbené černou a pravé úhly. A na pláž k moři, které milovala už od malička, to je z Nantes pouhých pár desítek kilometrů.

„Vždycky jsem tíhla k živým barvám a přirozeným, organickým křivkám, a tak

jsem si na ČVUT ze začátku připadala až nepatřičně. Spolužáci chodili v černém a preferovali nanejvýš ještě šedou a bílou. A beton. Myslím, že jsem se tehdy asi i obávala přede všemi nahlas přiznat, že jsem jiná. Až ve Francii jsem začala být naprosto přirozeně sama sebou,“ vysvětluje. Od té doby uplynulo už dvacet let, ale láska k výrazným barvám ji ani na chvíli neopustila.

Mnohokrát se jí potvrdilo, že prostor a barvy můžou mít silný pozitivní vliv na psychiku

Tvůrčí atmosféra na škole jí tehdy ukázala, že architekturu je možné uchopit i jinak, než jak ji poznala doma v Praze. „Zatímco my jsme ve škole hodně cvičili hlavně nejrůznější normy, které jsou u nás mnohem přísnější než ve Francii, tam naopak berou architektka hlavně jako tvůrce. Inovátora. Nejdůležitější pro ně je okamžik, kdy vnímají prostředí, do kterého mají zasadit svůj projekt,“ vypráví a vzpomíná na hodiny zapálených debat ve francouzštině.

„ Díky tomu všemu jsem pochopila, že tu profesí opravdu můžu dělat, i když jsem měla pocit, že doma nezapadám. Kdybych to nezažila, asi bych školu do-

končila, ale možná bych si myslela, že na ten obor vlastně nemám,“ vysvětluje, proč pro ni byl pobyt ve Francii tak významný. Našla díky němu sama sebe, získala sebevědomí, a navíc navždycky ovlivnil její způsob práce. „Pokaždé chci nejdřív přijít ke klientům na místo a nechám na sebe vše jenom působit. Teprve potom se začínám vyptávat, jak žijí, co mají rádi, v jakém prostředí se cítí dobře,“ dodává.

Spojení techniky a umění

Připouští, že fakulta architektury na Vysoké škole uměleckopráhmské v Praze by možná víc vyhovovala jejímu tvůrčímu založení než stejný obor na ČVUT, jenže tam přijímali jen deset studentů do ročníku, a ona proto radši vsadila spíš na svoje matematické schopnosti než na ty výtvarné. Svému nadání možná příliš nedůvěřovala i proto, že nepocházela z umělecké rodiny – maminka je lékařka a tatínek jaderný fyzik.

„Milovala jsem výtvarné umění a taneec, ale ve škole mi šlo vlastně všechno. Jenže jsem zároveň v ničem výrazně nevynikala. Byla jsem prostě typický šprt. Uvažovala jsem tedy o studiu medicíny, práv nebo ekonomiky. Architektura mi ale nakonec přišla jako skvělé spojení těch technických předmětů, kde se mi dařilo, a výtvarného umění, které jsem měla tak ráda,“ rozpovídá se. →

V této ordinaci je vidět, že architektka tíhne k živým barvám. Spolupráce s Lucií Procházkovou.

Foto Kamidesign

Interiér ve venkovském stylu navrhla společně s Klárou Willekens.

Foto Kamidesign (2)

Vstupní hala učiliště vznikla ve spolupráci s Lucií Procházkovou.

V oboru se našla ve chvíli, kdy se ještě jako studentka začala věnovat sociálním stavbám. Kreslila slepeckou knihovnu nebo denní stacionář pro seniory a nad nimi si uvědomila, že potřebuje realizovat projekty, které jsou nejen funkční, ale lidem svým způsobem také pomáhají.

„Jsem ráda, když má stavba nějaký přesah. Další posun nastal ve chvíli, kdy jsem se začala věnovat interiéru. Pro mě je měřítko velkých staveb vlastně obtížně uchopitelné, i když technicky ho samozřejmě zvládám. Jenže potřebuji mít k projektu osobní vztah – a ten si snáz vytvářím právě při menším měřítku,“ objasňuje. Kromě soukromých rodinných zakázek k takovým počítá třeba i lékařskou ordinaci nebo vstupní prostory ve školní budově, které navrhovala nedávno.

K interiéru ji po studiích definitivně nasměrovala osudová náhoda, díky níž potom léta spolupracovala se štabem televizního pořadu Jak se staví sen. „Měla

jsem čerstvě po škole a jeden můj kamarád, cvičitel aerobiku, se znal s producentem Petrem Lesákem. Ten sem chtěl přinést z Ameriky zajímavý pořad a hledal lidi, s kterými by mohl natočit pilotní díly, aby je pak mohl nabízet televizím. No, a ono to vyšlo,“ vzpomíná na začátky reality show, kterou vysílala Prima od roku 2007. Od loňska má pořad přestávku.

Cesta k vlastnímu studiu

Díky pořadu, pro něj navrhovala a během pěti dnů s týmem realizovala rekonstrukce na míru, se nakonec také rozhodla opustit svoje tehdejší zaměstnání. „Asi dva roky jsem pracovala jako pomocná síla v malé kanceláři, která se zabývala urbanismem. Jenže mě na základě pořadu začalo oslovovat čím dál víc klientů a já jsem se čím dál víc nervovala, že nedokážu všem hned odpovědět, všem vyhovět

a že přestávám stíhat. Až se mě jednou kamarád zeptal – a proč si tedy nezaložíš svoji firmu?“ líčí zásadní „aha moment“.

Vlastní studio následně otevřela ještě v době, kdy kojila první dceru. Začala spolupracovat s kamarádkami architektkami, které byly v podobné životní situaci, a studio Kamidesign dodnes funguje naprosto stejně, jak si ho spolu tenkrát vymyslely a nastavily. Od té doby se Kamila stala maminkou dalších dvou dětí. Zatímco nejstarší dceři bylo nedávno šestnáct let, nejmladšímu synovi jsou teprve tři roky.

„Protože jsme začínaly v době, kdy se na zařizování interiérů moc podobných architektonických studií nesoustředilo, vlastně jsme ani nevnímaly, že bychom měly nějakou významnou konkurenci. Dnes jsou pro nás možná konkurencí studia, kde můžou práci věnovat víc času než my,“ zamyslí se. Hned však připustí, že její život by pak zřejmě vypadal úplně jinak a nejspíš by ani neměla tak velkou rodinu.

Léta navrhovala a realizovala rekonstrukce pro televizní pořad Jak se staví sen

Mezi všemi projekty, jež dělala pro pořad na Primě, se jí vybavuje jeden díl, který vnímá jako svého druhu zlomový. Asi před deseti lety rekonstruovali staré venkovské stavení v Malé Lečici.

„Byl to úplně jiný úkol, než jaké jsme měli do té doby. Snažili jsme se podtrhnout autentičnost stavby, a tak jsme očistili klenby a odhalovali kamenné zdi. Ta přestavba měla ohromný úspěch už u štábu a dodnes se mi stává, že za mnou přijdou klienti a právě na tento projekt se odkazují,“ vzpomíná.

Umění naslouchat

Nejvíce se jí však vryl do paměti příběh jedné rodiny, který se zvláště prolnul s jejím osobním životem: „Tehdy jsem se ocitla na křižovatce a dala jsem si říct, že mě životem vedla znamená. Od té doby taky mám doma velkou sbírku andělů. Připravovali jsme rekonstrukci pro maminku s dcerou, která se vyléčila z rakoviny, a tak jsme jí nechali od řezbáře pár takových andělů vyrobit.“

Díky televiznímu pořadu se jako architektka v interiéru vyloženě našla. Klienti ji vyhledávají právě kvůli tomu, že se citlivě přizpůsobuje jak jím, tak místu, které přetváří na míru. „Za některými architekty lidé chodí kvůli jejich typickému rukopisu, protože chtějí přesně jejich styl. Mě naopak od začátku vyhledávají, protože věří, že jim dovedu naslouchat,“ míní.

Přicházejí za ní často v klíčových momentech svého života – po rozchodu, při stěhování, po odchodu dětí z domova, po tragédiích nebo při nových začátcích. A tak o sobě Kamila dnes s mírnou nadávkou říká, že si připadá nejen jako architektka, ale jako svého druhu lékař lidských duší. Mnohokrát se jí totiž potvrdilo, že prostor a barvy v něm můžou mít silně pozitivní vliv na psychiku. Při návrzích samozřejmě respektuje objektivní vlastnosti barev, ale zároveň ji vždy zajímají osobní preference klientů.

„Pokud mají rádi jiné barvy než já, není to překážka, ale výzva. Pro pořad jsme dělali rekonstrukci po tatínka se synem,

kteří byli nadšení fanoušci Slavie a chtěli použít právě její typickou červenou, kterou ale já moc nevyhledávám,“ vysvětluje. Sama preferuje syté, jasné barvy. K tyrkysové například s oblibou přidává fialovou nebo zelenou.

Má ráda syté, jasné barvy. K tyrkysové s oblibou přidává fialovou nebo zelenou

„Takových kombinací se lidé někdy bojí. Sami si troufnou použít třeba i víc pastelových barev, ale u těch výrazných si nejsou jistí. Bát se jich přestanou, až když uvidí náš návrh a pochopí, že i s živými barvami je možné vytvořit harmonické kombinace,“ vysvětluje.

Protože o prostoru a barvách mluví s lidmi téměř denně, v poslední době začala přemýšlet o tom, že by s kolegou Františkem mohli uspořádat designérský

kurz nebo workshop: „Jednak mi připadá, že máme co předat, jednak asi potřebují dostávat od lidí zpětnou vazbu. Mám prostě ráda, když má moje práce výrazně osobní ráz.“

Podle jejich zkušeností hodně lidí při zařizování domova sáhne po neutrálních kombinacích bílé a šedé například s dubovým dřevem, jež znají hlavně ze skandinávského designu. „Je to osvědčená zkoušená kombinace, která je vlastně vhodná pro každého, a přitom není nudná. Když ji ještě vyvážíte barevným akcentem, přidáte k ní třeba zelenou nebo černou, vlastně to spolehlivě funguje,“ vypráví. Její osobní preference jsou však jiné. Mnohem víc se jí líbí projekty, které jdou proti proudu.

Dodnes ji proto přitahují hlavně francouzští architekti a designéři, kteří podle ní dokážou skloubit nesklobitelné, a výsledek má navíc překvapivý šarm. „Tahle jejich nespoutanost mě ohromně přitahuje. Asi proto je mi prakticky po celý život právě Francie tak blízká,“ uzavírá.

eva.vejdelkova@pravo.cz

PR8198